

Neapolis University

HEPHAESTUS Repository

<http://hephaestus.nup.ac.cy>

Archive Cypriot Newspaper Materials

Salpix

1885-05-08

þÿ £ ¬ » À ¹ 3 ³/₄ - ± Á . 6 1

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10269>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΤΥΧΕΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΕΤΟΣ Β.

ΑΡΙΘ. 61

Συνδρομή υποχρεωτική έτησια προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. 8. Έν τῷ ἑξωτερικῷ Σελ. 12.

Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τῆς "ΣΑΛΠΗΓΟΣ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδηποιήσεις καὶ διατρικαὶ κατ' ἀποκοπὴν.

Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορῶσα τὴν "ΣΑΛΠΗΓΑ" δεῖν νὰ διευθύνηται τῷ Συντάκτῃ, Σ. ΧΟΥΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λεμεσό.

Editor S. HOURMOUZIOS LIMASSOL.

Μὴ πράττετε ἔργα τῶν ἐποίων ἢ ἐγχεσίσεις σὺν πρᾶξενεὶ ἐντροπῆν, εἰσὶ γρήγορα ἢ ὄργα τὰ φανερωθήσονται.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΤΕΤΑΡΤΗ.

8, ΜΑΪΟΥ 1885.

Η ΤΟΚΟΓΛΥΦΙΑ.

Αἱ κύριοι τοκογλύφοι! καθόσον βλέπετε ὅτι τὸ Νομοθετικόν μας κάθε χρόνον ἀποασχελεῖται εἰς ἄλλα σποῦδα καὶ ἐπιζητήματα καὶ δὲν εἰσφέρει καιρὸν νὰ σκεφθῆ περὶ Γεωργίας καὶ ὑποστηρίξεως τῶν γεωργῶν διὰ γεωργικῶν Τραπεζῶν, δηλαδὴ περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν γεωργῶν ἀπὸ τῶν ἐνόχων σας, χαίρεσθε χαρὰν μεγάλην, ἀλλ' ἐλπίζομεν πρὶν κλείσουν τὰ 1900 σχεδόν, νὰ πετάσῃ τοῦτο τὸ γλυκὺ ὄνειρόν σας. Ἐτσι δὲν εἶνε κύριοι Νομοθετῆται τοῦ ἐνεστώτος καὶ τοῦ μελλόντος; Καὶ τότε ποῦ θὰ σας μένουν τὰ κεφάλαιά σας συνηθροισμένα, τότε νὰ δῆτε πῶς θὰ σκεφθοῦν τὰ κεφάλαιά σας νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃτε κατ' ἄλλον τρόπον ποῦ νὰ ὠφελῶνται καὶ ἄλλοι πολλοί. Διότι βέβαια τώρα κάρνετε μίαν καλὴν σιέφιν: «Ποία ἄλλη ἐργασία δύναται νὰ μοῦ δίδῃ ὠφέλειαν ἔτσι ὡς τὰ καλά καθούμενα 25 καὶ 30 καὶ 33 τοῖς ἑκατόν;» καὶ δὲς τῷ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ σκορτάτε τὰ 5 διὰ νὰ λάβῃτε 10. Τὰ δὲ 5 ἐκεῖνα ἂν μένουν 6—8 χρόνους ποῦ δὲν θὰ δυνηθῆ ὁ δυστυχὴς γεωργὸς νὰ τὰ πληρώσῃ, τότε γίνονται 25.

Ὅταν ἔμωσ εὐδοκήσῃ ὁ Θεὸς καὶ κατορθώσωσιν οἱ Βουλευταὶ μας μὲ κείνην τὴν θυμαστὴν ἐμόνοιαν πῶχουν ἔλοι

των καὶ συστηθῆ μία τοιαύτη Τράπεζα ἢ ὅποια νὰ δανείζῃ τοὺς γεωργούς μὲ μικρὸν τόκον, τώρα μάλιστα ποῦ τοὺς ἠνάγκασαν νὰ ἔγῃ ἕκαστος το κτήμα του γραμμένον εἰς τὸ ὄνομά του καὶ θὰ ἦνε σήγουροι, τότε βέβαια θὰ σκεφθῆτε καὶ σεις ν' ἀνοίξῃτε τίποτε βιομηχανικά καταστήματα ἢ ἐμπορικά ἢ τέλος πάντων νὰ δώσῃτε μ' ἓνα ἄλλον τρόπον π λ έ ο ν ε ὑ χ ά ρ ι σ τ ο ν ζωὴν καὶ κίνησιν εἰς τὴν περιουσίαν σας. Ἐτσι νομίζω, εἰθ' ἀναγκασθῆτε νὰ κάμετε.

Ἐπειδὴ ἔμωσ εἶνε πολλοὶ οἱ ὅποιοι εἶνε τοκισταὶ, διὰ τοῦτο ἀνάγκη νὰ πούμεν ὅτι αἱ παρατηρήσεις μας αὗται δὲν εἶνε διὰ ἔλους, εἰσὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν δὲν καταντῶσι εἰς τοιαύτην θηριώδη σκληρότητα, ἀλλὰ διὰ μερικῶς (οἱ ὅποιοι δὲν εἶνε καὶ τοῦτοι ὀλίγοι) καὶ κυρίως τοὺς δανειζόντας τοὺς Μεσαορίτας οἱ ὅποιοι «ἐπειδὴ, λέγουν, κινδυνεύουν τὰ γρήματά μου, πρέπει νὰ ἔγω, μίαν καλὴν ὠφέλειαν καὶ ἀφοῦ δανείσῃ 500 γρόσια, εἰς διάστημα 5 ἐτῶν λαμβάνει 1500 καὶ μένουν ἀκόμη νὰ πέρνῃ 2, 500. Τοιαῦτα παραδείγματα ξεύρομεν πολλὰ καὶ ἠδυνάμεθα νὰ τὰ εἴπωμεν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μας ἐὰν ἤξεύρωμεν εἰ εἰ ἀνχνῶσταί μας θὰ ἀμφέβαλλον περὶ αὐτῆς. Καὶ ἄλλοτε ἐγραψάμεν λεπτομερέστερον πῶς καταστρέφονται ὀλίγον καὶ ὀλίγον οἱ γεωργοὶ ὑπὸ τοιαύτων δανειστῶν καὶ τὸ

ἐλέγαμεν τότε πρὸς τοὺς Βουλευτάς μας οἱ ὅποιοι καὶ τὰ ξεύρουν διὰ νὰ σκεφθῶσι καὶ κάμωσι κινὴν καλὴν εἰς τοῦτο ἀλλ' ἀπησπολήθησαν ἄλλου φέτος. Ἄς ἦνε τέλος πάντων! ἄς ἐλπίζομεν, καὶ ἂν δὲν ἦν' ἄλλο ἀποθνήσκομεν μὲ τὴν ἐλπίδα. Ἄλλο ἦνε ἀνάγκη νὰ παρυστήσωμεν τὴν ἀληθῆ θέσιν τοῦ χωρικοῦ μὲ ἐν ποίημα τοῦ φίλου μου Β. Μ. εἰς κυπριακὴν γλῶσσαν, τὸ ὅποιον ἀφοῦ ἀναγνώσῃτε θὰ ὠμολογήσῃτε ἔλο. εἰ δὲν λέγει καμμίαν ὑπερβολήν. Τὸ ἐπιγράφει δὲ

Η ΤΟΚΟΓΛΥΦΙΑ.

Ὁ λαγὸς ἔς τ' ὄρος ἴσάν πεινάσῃ
γυρεύκει τίποτε; νὰ φάγῃ
καὶ ὁ κυνηγὸς γὰρ νὰ τὸν πιάσῃ
στηνεὶ τὴν τσάκραν ἔκει ποῦ τ' ἀγεί.

Βάλλει τοῦ πάνω ἕναν κομμάτιν
ψωμί ξερὸν νὰ τοῦ γελᾶσῃ,
τοῦ κακοροϊζικοῦ τὰ μμάτιν
νᾶρτῃ, νὰ φᾶ γὰρ νὰ τὸν πιάσῃ.

Κ' ἐκεῖνος κούτζιουλα ἔς τὴν ἄκραν
ἔγγιζει τὰ χεῖλη του νὰ φάγῃ
πιάνει τὸ πόδι του ἢ ττᾶκρα
καὶ ποῦ νὰ φύγῃ ποῦ νὰ πάη.

Τὸτ' ἀρχινᾷ πιδὸν νὰ φωνάζῃ,
ἴσάν τὸ σκυλλὶν νὰ παουρίζῃ,
ἀμμὰ κάνεις δὲν τὸν ποσπάζει.
ὁ κυνηγὸς του πιδὸν τὸν ἔριζει.

Ἐτο' εἶνε κ' ἡ τοκογλυφία
ἐν ἡ πολιτικῆς τσακροστάτης

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

καὶ τσάκρη ἢ ἐπιτομία

καὶ ὁ λαὸς ἐν ἐχθραῖς.

Ὄνταν πεινάσῃ ὁ χωρκαῖς

πυλαίνει νὰ ῥυθῆ νὰ φάγῃ

μυρίζεται τ' ὁ τσακροστατῆς

βγαίνει ἐπὶ τὴν στρατιαν τοῦτοῦ παγεῖ.

ὦ! καὶ καλῶς ἦλθεν ὁ Γιάννης!

καιρὸν ἀπῶγει νὰ πὰ δοῦμεν!

Ἔλα νὰ δοῦμεν εἰντα κάμνεις,

γιατ' ἐν ἔρχεσσι νὰ σὲ θωροῦμεν;

Εἰντα νὰ κάμω ὁ καυμένος

ἔτσι κ' ἐγὼ ἴσως τυραννοῦμαι

φτώχην πολλὴν ὁ καυμένος

—μοῦ κακοφκινεταί! λυποῦμαι!

Θελεῖς σεύλιξ νὰ σοῦ δώσω;

—θέλω ἀφέντη, ἀμὰ τότε

ναύκολυνθῶ νὰ σοῦ τὰ δώσω;

—Διὰ βου τῶρα καλὴ κ' ὡς τότε...

Μακάρι νὰ χωρῶμεν ὑγείαι

ἐγὼ αἰτίαν δὲν τοῦ θρίσκου

κάμνεις μου μίαν ὁμολογίαν

καὶ ὡς πού θελεῖς πομπησικῶ

Κ' ἔτσι μὲ τὰ γλυκιά τὰ λόγια

καὶ μὲ τὰ γέλοια του τὰ τόσα,

κτιζει τ' ἀνώγρια καὶ κατώγρια,

φορεῖ του σκούφιας καὶ κοντόσια.

Γελαῖ του ὅσον νὰ τὸν βάλῃ

τὸν καυμένον εἰς τὴν τσάκραν,

κ' ὕστερα πλὴν νὰ τοῦ τὴν θγάλλῃ

τὴν πέτσαν του μὲ τὴν ζωντάκραν

Ἄμμ' ἂν τοῦ δώσῃ δρὸ χιλιάδες,

γεννοῦν τοῦ χρόνου κάμνουν πέντε

πλὴν δὲν τοῦ ἀρτηροῦν παραάδες

μητὶ σιτάριν μὲς' ἔς τὸ εέντε.

Τοῦ κακορροϊζικοῦ τοῦ Γιάννη

σηκώνει τοῦ τ' ἀπὸ τ' ἀλῶνιν

κριθθάριν ῥόθριν κ' ὅ,τι κάμνει

οὔλα πλὴν κάμνει τοῦ τὰ χιόνιν.

Ἄφου πιασθῇ πλὴν εἰς τὴν τσάκραν

καλὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ,

τότ' ἀρχινᾷ του ποῦ τὴν ἄκρην

νὰ φάγῃ τέλεσα τὸ κυνήγι.

Πρῶτα γυρεύει του τὴν μεῦλαν

ἀμμ' ἂν κουντζίσῃ ὁ καυμένος,

βράζει τῆς χάψης τὴν πεζούλαν

καὶ τί σοιρος καὶ πεινασμένος.

Ἐστερα πᾶν τὰ χωραφάκια

πᾶν καὶ τὰ βούδια κ' ἡ γαδάρα,

καμμιᾶν φορᾶν καὶ τὰ σπητάκια

πιάννει κ' ὁ Γιάννης τὴν στραβάραν.

Ἀκούσατε καὶ μερικάς περιουσίας πτωγῶν ἀνθρώπων εὑρισκομένων κατὰ τὸ ἠνωμένον Βασιλεῖον τῆς Μεγαλῆς Βρετανίας κατὰ τὰς ἀπογραφικὰς σημειώσεις τοῦ κ. Δὲ Φάιν

Ὁ δούξ τοῦ Νόρφολκ ἔχει κτηματικὴν περιουσίαν ἀξία 225 ἑκατομμυρίων Φράγκων· ὁ Μαρκήσιος Μπιούτ 193 ἑκατ. ὁ δούξ Βώκλεϋ 192· ὁ δούξ Νορθάμπερλανδ 147· ὁ σιρ Ράμσδεν 146· ὁ δούξ Δεβουσαῖρ 143· ὁ δούξ Δέρβυ 142· ὁ δούξ Βέδφορντ 118· ὁ δούξ Ἀμιλτων 117· ὁ δούξ Πόρτλανδ 116· ὁ κόμης Φίτζ-Ουέλλιαμ 113· ὁ δούξ Σώθερλανδ 108· ὁ λόρδος Τρέδεγαρ 104· ὁ λόρδος Καλθορπ 102· ὁ λόρδος Ἀδων 91· ὁ μαρκήσιος Ἀγκλες 90.

Ἡ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΙΣΙΝΗ. — Ἐγένετο πρό τινας ἐν Παρισίοις ἐλθεῖσι καλλονῶν. Πᾶσαι αἱ ὠραῖαι ἀπέστειλαν εἰς τὴν ἔλθεισιν τὰς φωτογραφίας αὐτῶν, τὰ δὲ θραβεῖον τῆς καλλονῆς ἀπενεμήθη πρὸς τὴν δεσποινίδα Ματθίλδην Κορλέν. Ταύτης ἡ εἰκὼν πωλεῖται σήμερον πενταχοῦ τῶν Παρισίων.

Ὡς ἐκ τοῦ φωτογραφήματος ἐξαγεται, ἡ Ματθίλδη Κορλέν εἶνε μελαγχροινῆ. Κατὰ τὴν γνώμην λοιπὸν τῆς Ἐπιτροπῆς μία γυνὴ δύναται νὰ ἦναι ὠραιότατη, καὶ χωρὶς νὰ ἦναι ξανθῆ. Ἀλλὰ τοῦτο δυσχερέστησε τὸ ὠραῖον φύλον τῶν Παρισίων, τὸ ὅποσον κατὰ τὰ ἐννεήκοντα ἐννέα ἑκατοστὰ εἶνε ξανθόν. Αἱ παρισίαι διατείνονται ὅτι, ὁ κυριώτερος τύπος τῆς καλλονῆς, κατὰ τὴν γνώμην τῶν τε ποιητῶν καὶ ζωγράφων, εἰς ἑκάτερον τῶν φύλων καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς τόπους, μεσημβρινούς καὶ βορείους, εἶνε ὁ ξανθός. Ἡ Εὐα, λέγουσιν, ἦτο ξανθὴ καθὼς καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Ὁ Ἀντώνιος, ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦσαν ξανθοί. Ἐκ' αἱ ἦσαν ἐπίσης ἡ Μαρία καὶ ἡ Μαγδαλινῆ κτλ.

Δὲν ἐφεῦρε πολλὰ πράγματα ὁ σημερινὸς αἰὼν. Ἐν τινι νεκροταφείῳ τῆς Τυρρησίας ἀνεκαλύφθη κρανίον φέρον ψευδεῖς ὀδόντας. Εἶνε δὲ ὀδόντες ζωῶν προσκολληθέντες εἰς τὰς ρίζας διὰ μικρῶν χρυσῶν πλακῶν. Ὁ τάφος ἐν ᾧ τὸ κρανίον ἀνεκαλύφθη εἶναι κατὰ πολλοὺς αἰῶνας ἀρχαιότερος τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς.

Κατὰ πάσας τὰς ἐποχὰς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου διάφοροι ἐξηνέχθησαν γνώμαι περὶ γυναικὸς ὑπὸ πολλῶν διασήμων ἀνδρῶν, ποιητῶν, πεζογράφων, φιλοσόφων, νομοθετῶν

κτλ. Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνας καὶ οἱ Ρωμαῖοι καὶ οἱ Ἀσιανοὶ καὶ οἱ Αἰγύπτιοι εἶπον πολλὰ περὶ γυναικὸς, ἀπὸ τοῦ Κομφουκιου ἀπαγγελάντος τὴν λαμπρὰν φράσιν “ἡ γυνὴ εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς Δημιουργίας” μέχρι Σκουῦνδερ τοῦ φιλοσόφου ἑσπομίσαντος τὸ “ἡ γυνὴ εἶνε ἀναγκαῖον κακόν”.

Καὶ οἱ νεώτεροι δὲν καθυστέρησαν ἐν τῇ τοιαύτῃ παραστάσει τῆς γυναικὸς ὡς ἀνθρώπου ἐν γένει ἢ ὡς μέλους τῆς κοινωνίας μερικώτερον. Ὁ πολὺς Φραγκλῖνος εἶπεν: “Ὁ λαμβάνων σύζυγον λαμβάνει φροντίδα”.

Ὁ Βολταῖρος: “Αἱ γυναῖκες διδάσκουσιν ἡμᾶς τὴν ἀνάγκησιν, τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν.”

Ὁ Βίκτωρ Οὐγώ. “Αἱ γυναῖκες ἀπὸ στρέφονται τὸν ὄφιν ἐκ φθόνου προερχομένου ὡς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος.”

Ὁ Βήσερ. “Αἱ γυναῖκες εἰσὶ νέα φυλὴ, ἀναδημιουργηθεῖσα ἀφ' ἧς ἰσοχῆς ὁ κόσμος ἔλαβε τὸν χριστιανισμόν.”

Ἡ Λαίδυ Μοντάγγ. “Ἐν πράγμα μόνον μὲ παρηγορεῖ, ὅτι εἰμαι γυνὴ· ἡ σκέψις ὅτι αὐτῷ δὲν διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ νυμφευθῶ γυναῖκα.”

Ὁ Σαίξπηρος. “Οὐδεὶς συγγραφεὺς ἐν τῷ κόσμῳ διδάσκει ἡμᾶς τοσοῦτον ὠραῖα πράγματα ὅσον οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γυναικὸς”.

Ὁ Μισελέ. “Ἡ γυνὴ εἶνε ἡ Κυριακὴ τοῦ ἀνθρώπου· οὐ μόνον ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ χαρὰ, τὸ ἄλας τῆς ζωῆς του”

Ὁ Μαλιέβ. “Μόνον δύο ὠραῖα πράγματα ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ γυνὴ καὶ τὸ ῥόδον· καὶ μόνον δύο γλυκῖα πράγματα, ἡ γυνὴ καὶ ὁ πέπων”.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Μὰ κύριον ἀσυνάρτητον ἀκατάστατον καὶ ἀσύντακτον Δημαρχεῖον.

Μολονότι κατόπιν τοιούτων τίτλων εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς πῶ τίποτε πλέον, ἀλλὰ διότι τάχα εἴσθε σεῖς ἀκαταξίητοι ἀκόμη, διότι λείπει ἡ φωτιὰ, πρέπει νὰ γεινώμεν ἔλοι ἀκατάστατοι; ἢ ἐννοεῖτε ἐπειδὴ εἴσθε σεῖς ἀσυνάρτητοι, πρὸς ἐκδίκησιν νὰ μᾶς ἀφήσητε καὶ μᾶς νὰ διαλυθῶμεν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθημεν; Κάμνετε κατὶ κρότους πῶς τάχα φροντίζετε διὰ τὴν καθαριότητα καὶ ἔμωσ τὰ ποσκούπιδά σῆπονται καὶ βρωμεῦν μὲς' ἔς τὰ σπήτια μῆνα δλόκληρον καὶ δὲν περνοῦν αἱ ἀκάθαρτοι ἀμαξαί σας νὰ μᾶς καθαρίσωσι. Χιλίας φορὰς σᾶς τῶρα ἕως τέρα καὶ ἔμοις πρέπει ν' ἀκούσητε γλῶσσαν ἄλλην φαίνεται διὰ νὰ ἀκούσητε. Γιὰ ἐξετάσατε νὰ δοῦμεν ψεύματα λέγω; νὰ σᾶς ζητήσω π α ρ δ ὄ ν.

ἀληθειαν λέγω ; νὰ ζητησῆτε σεις ἑ-
τσι νομίζω εἶνε τὸ δίκαιον. Ταῦτα καὶ
μένω καὶ . . . ξεύρετε . . . φροντίσα-
τε προτοῦ νὰ . . . Δείξατε καὶ σεις καὶ
μένοι ὅτι ἔχετε ζωὴν αἰχ' τί νὰ τὰς
πῶ ; . . .

Τέλος πάντων ! ἤνοιξε τὸ Φαρμακεί-
ον τοῦ Δημαρχείου. Ἐργάζεται δύο ὥ-
ρας τὴν ἡμέραν !!! Κκκὴ τύχη εἰς ἐ-
κείνον ποῦ βαρύση ἢ σόρτα του νὰ λάβῃ,
ρετσέταν διὰ τὸ φαρμακεῖον τοῦ Δημαρ-
χείου καὶ νὰ ἦνε κ' ἀνάγκη νὰ λάβῃ τὰ
ιατρικὰ ὀργήγορα. Πάγει εἰς τὸ Δη-
μαρχεῖον δὲν εἶνε παρῶν ὁ ἰατρός ὁ ὅποι-
ος ἐπιτηρεῖ εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ἰα-
τρικῶν ἔρχεται ὁ ἰατρός, λείπει ὁ φαρ-
μακοποιός, διότι τ' ὠρολόγι του δὲν εἶνε
ἐντελῶς σύμφωνον π. γ. καὶ ἔχει ἄλλο
ἔργον· ἔρχεται τέλος καὶ ἐκεῖνος παρου-
σιάζεται ἢ συνταγῇ, δὲν γίνεται, διότι
πρέπει νὰ τὴν ὑπογράψῃ ὁ ταμίας, καὶ
αὐτὸς τώρα ἐξήλθε. Τρέχει ὁ δυστυ-
χῆς νὰ εὔρῃ τὸν ταμῖαν νὰ ὑπογράψῃ,
ἕως οὗ νὰ τὸν εὔρῃ φεύγει ὁ ἰατρός. Τρέ-
χει κατόπιν τοῦ ἰατροῦ ἕως οὗ νὰ τὸν εὔ-
ρῃ, περνοῦν αἱ βάραι καὶ φεύγει ὁ φαρ-
μακοποιός. Περιμένει λοιπὸν τὴν ἐπι-
οῦσαν πλέον, καὶ ἐπικυβανθάνεται τὸ
παιγνίδι ἕως οὗ ἢ ἀσθένεια περιφρονήσῃ
σκληρῶς καὶ ἰατροὺς καὶ φάρμακα.

Κύριε Πλάτωνα ὑπαστυνόμω Λευκωσί-
ας.

Ἄληθεύει ὅτι τὸν οἰνοβαρῆ ἐκείνον
χριστιανὸν (ἐξ Ἀγ. Δομετίου νομίζω)
τὸν πληγώσαντα διὰ μαχαίρας ἀλλ' ἀ-
κινδύνως σύντροφόν τοῦ τῆς παρελ-
θοῦσαν ἐβδομάδα, καὶ τὸν ὅποιον ὁ ὑπάλ-
ληλος τῆς ἀστυνομίας συνέλαβεν καὶ τὸν
ἔφερον εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἐξήλθες σὺ
εἰς συνάντησίν του καὶ τὸν ὑπεδέχθης διὰ
ραβδισμῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου ; Ἄν
ἀληθεύῃ τοῦτο κύριε κοτζηνογένῃ (σα-
ρῖ σα κ κ α λ λ ῆ καθὼς σὲ λέν οἱ
τουῦρκοι), θὰ σοὶ φωνάξω κατόπιν τὸ ὄνο-
μά σου μὲ μίαν μικρὰν ἀλλαγὴν τὴν ὁ-
ποῖαν καὶ σὺ εἶ ἴδιος νὰ ὁμολογήσῃς ὡς
γενομένην καθ' ὅλους τοὺς κινόντας τῆς
τέχνης. Ἐχω ξωπίσω σου τοὺς κατα-
σκόπους μου καὶ γινώριζέ το, νὰ φυλάτ-
της καλὰ τὰ χρέη σου ἂν θέλῃς νὰ μ' ἔ-
χῃς φίλον, καὶ ἡ φιλία μου ὡς ξεύρεις
εἶνε πολυζήτητος. Ταῦτα καὶ χαιρετῶ
σε πρὸς τὸ παρόν.

Εὐρωπαϊσμός πόλικός πλέον ἐν Λευ-
κωσίᾳ, «Φίλε Σαλπιγγά». Ἡ νεο-
λαϊα μας οἶδει συχνὰ ριό-πιό (πικνί-
α δὴλ. ξεφάντωμα εἰς τὴν ἐξοχὴν) ἀλλοτε
πάλαν τζιμπουσία, ἀλλὰ τῶ-
ρα πόσον βαρβαρον εἶνε τοῦτο τὸ ὄνομα!
Νὰ τὸ πουν παλιν σὺ μπιόσια ἀπὸ
τὸ ὅποιον ἴσως εἶνε καμωμένον καὶ τὸ
τζιμπουσία, δὲν φέρει χαρακτήρα εὐρω-
παϊκόν, καὶ ξεύρετε, σήμερον πρέπει καὶ
αὐτὰ τὰ φηγοπότια μας νὰ ὀζωσιν εὐρω-
παϊσμοῦ, ἀλλως τὰ ἀποστρέφεται ὁ ὀζων
εὐρωπαϊσμοῦ στομαχός μας. Λοιπὸν
κάθε λίγο πικνί αἱ νέοι μας ἀλλὰ τὸ πρό-
τινων ἡμερῶν δὸθεν ἐν Στροβίλῳ μετέ-
βαλε τὸ πρῶτον «ι» τῆς λέξεως εἰς «ο»,
διότι τινὲς μὲν ἐξ αὐτῶν ὀλίγον ἔλειψε νὰ
χάσωσι τὸν ὀφθαλμόν, τῶν δὲ καπέλλων
τῶν ἀπ' ἐναντίας ἤνοιξαν ὀφθαλμούς. Προ-
σοχὴ προσοχὴ νέοι μου. Μὴ περὶ τὰς
λέξεις μόνον πολιτισμὸς ἀλλὰ καὶ περὶ
τὰς πράξεις . . . Τριμματός.

Παρεκλήθημεν νὰ κάμωμεν μίαν πα-
ράκλησιν πρὸς τὰς ἀξιοτίμους κυρίας τὰς
ἐκκλησιαζομένας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Φα-
νερωμένης Λευκωσίας νὰ μὴ οικειοποι-
ῶνται τὰς ξένας κατοικίας. Ἀλλάσσει
ὁμως τὸ πρᾶγμα ἂν ἐννοοῦν νὰ γείνη ἀλ-
λαχὴ, δὴλ. οἱ ἄνθρωποι ν' ἀναβαίνουν εἰς
τοὺς γυναικωνίτας καὶ αἱ γυναῖκες νὰ
μένουν εἰς τοὺς ἀνδρωνίτας· ἀλλὰ τότε
πρέπει ἐπιστήμως νὰ ὑποσχεθῶσιν ὅτι δὲν
θὰ μεταμεληθῶσι κατόπιν. Ταῦτα
πρὸς τὸ παρόν καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ λάβῃ
ἀφορμὴν νὰ ἐπανέλθω.

ΤΟ ΚΙΒΩΤΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ.

Ἐπὶ πολὺ ἐσκεπτόμεθα ἂν ἔπρεπε νὰ
ἀνοίξωμεν τὸ κιβώτιον τοῦτο εἰς τὸ ὅποι-
ον πανταχόθεν μᾶς ρίπτονται διάφορα
διαφόρων παράδοξα καμώματα δὴλ. τα-
τζιτλίγια καθὼς τὰ λέγουσιν οἱ Τουῦρκοι·
ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐσκεπθῆμεν, διότι ταχὺ
εἶνε τατζισλίικια δὲν πρέπει νὰ τὰ λέ-
γωμεν, διὰ νὰ γίνωνται πάντοτε ; Ὁ-
χι ! προτιμότερον νὰ τὰ φωνάζωμεν διὰ
νὰ διορθωθῶσιν. Ἐμπρὸς λοιπόν ! . .
κράκ ! . . ἤνοιξε τὸ κιβώτιον. ὦ ω ω !
τί βλέπω ; Παχίσσαρκός τις ἀλώπηξ
φύλαξ ἐγεγόνει τῶν ὀρνίθων ψήφω πε-
τεινῶν ! Ἀλλοίωσις ὡς βλέπετε στοι-
χείων καὶ φύσεως . . . Ἄλλο· καὶ τοῦ-
το ἄξιον θαυμασμοῦ ἄνευ ὁμως ἐνταῦθα
ἀναστατώσεως τῆς φύσεως. Ἐμπορός

τις ἀποφασίαν ἔχων νὰ μὴ ἐμπιστευθῇ εἰς
κυρία νινὰ τὰς μεγάλης ἀξίας
πραγματείας ἃς αὕτη ἠγθόρσει χωρὶς νὰ
τὰς πληρώσῃ, μεταβάλλει ἀμέσως γνώ-
μην καὶ γίνεται κατχέλαστος . . . Εἰς
Ν. Α. βλέπει καὶ γινώριζει πλείστα ὅσα
ἀτοπήματα τοῦ ὑπαλλήλου του Χ. καὶ
ὅμως ἐνῶ δὲν ἀγνοεῖ ὅτι δυσάρεστον πι-
θανόν νὰ συμβῇ, δὲν τὸν ἐπιπλήττει διὰ
νὰ τὸν διορθώσῃ.—Κύριε γαλατοπούλη !
(τὴν ἡμέραν τῆς ἀγ. Μαύρης τοῦτο)—
τί εἶνε κυρία μου;—ἔχεις γάλα ;—ἔχω
μάλιστα·—φέρε μου νὰ πάρω . . . ὦ
τί ; ξυῖόν γάλα μοῦ φέρεις ;—δὲν ἔχω
κυρία μου γλυκὺ—δὲν θέλω·—μά διατί
κυρία μου ;—διότι, καθὼς ξεύρεις, σή-
μερον τρώμεν τὸ γάλα νὰ μὴ μαυρίσω-
μεν, καὶ πρέπει νὰ ἦνε γλυκὺ διὰ νὰ ἡ-
μεθα καὶ γλυκειαῖς·—πάρε κυρία μου
ἀπ' αὐτὸ καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι ὀλίγην δύν-
μι μόνον θὰ δώσῃ ἢ μικρὰ ποιότητος του
εἰς τὴν μεγάλην δικὴν σας . . . ὦ !
ἄλλο πρᾶγμα παλιν τοῦτο ! Μερικοὶ τῆς
σημερινῆς νεολαίας θέλουν καὶ καλὰ νὰ
φαίνωνται ὅτι ἔχουν τὴν καταγωγὴν ἀπὸ
κάποια ἀρπακτικὰ ὄρνεα ἢ ζῶα οἷον γυ-
πῶν, γαλῶν, καὶ καθεξῆς.—Πῶς του-
το; παρατηρήσατε τὰ ὄνυχια τῶν ἄλ-
λου εἶνε ὡς γυπὸς μεγάλα καὶ στραβά,
ἄλλου ὡς γάττου μυτερά καὶ οὕτω
καθεξῆς . . . Κλείομεν πρὸς τὸ παρόν
τὸ κιβώτιον καὶ θὰ τὸ ἀνοίγωμεν, σᾶς
ὑποσχόμεθα, συχνὰ πλέον.

Συρμὸς Εὐγενικός

Εἶνε νὰ κάμνης τὸν περίπατόν σου τακτι-
κὰ καθε βράδυ ἴστην ἀποβάθραν, νὰ ἐνδύ-
σαι κομψὰ καὶ καθαρὰ νὰ γίνεσαι κοουκ-
κέττα καὶ νὰ ὑψώνης τὸ καπέλλο
σου, ἴση πᾶνω, ἴση πᾶνω καθε δευτερολε-
πτον, γιὰ τί πρᾶγμα ; γιὰ νὰ χαιρέτῃ
τοὺς περιδιαβάζοντας. Ἐγὼ νὰ σᾶ, πᾶ
βαργίεμαι τοῦτον τὸν πελᾶν καὶ σᾶς συμ-
βουλεύω νὰ θαστᾶτε τὸν καπέλλον στὸ
χέρι, νὰ κάμνετε τὸν περίπατόν σας, ἀκα-
τακαλύπτω τῇ κεφαλῇ καὶ τοιοῦτετρόπως
εἴθε καλὰ χαιρετισμένοι οὔλοι σας ἀπὸ κε-
φαλῆς μέχρι ποδῶν.

Νυκτικὸς ἀεξ.

Λάροναι 13. 5. 85.

Ἀξιότιμε συντάκτα τῆς «Σαλπιγγος»
Ἀνέγνωσα ἐν τῇ ἀξιολόγῳ ὑμῶν ἑμ-
μερῖδι ἐρώτησιν τινὰ πολίτου πρὸς τὸν ἀρμόδι-
ον νὰ ἀπαντήσῃ.
Ὁ ἀρμόδιος λοιπὸν απεύδει νὰ ἀπαντή-
σῃ τὰ ἐξῆς πρὸς πληροφoρίαν τοῦ πολίτου.

Ἡ περὶ τῆς ὁμοιογενείας καὶ ἄλλοτε ἐνοσθεύθη ἐν τῷ Δημοτικῷ Νοσοκομείῳ καὶ μολυνότι ἐρωδικασμένη μὲ πιστοποιητικόν τοῦ Δημάρχου Πάριου περὶ τῆς πενίαις τῆς, τὸ Δημαρχεῖον ὑπεχρέωσεν αὐτὴν καὶ ἐπλήρωσεν ἐξελθούσα, ὡς δύναται νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου ὁ πολίτης ἀναθελήσῃ νὰ παρατηρήσῃ τὸ βιβλίον τῶν εἰσπραξέων τοῦ Δημαρχείου. Καὶ ἤδη πάλιν ὅτε εἰσηχθῆ καὶ δευτέραν φορὰν ἔχουσα καὶ εἰσιτήριον τοῦ ἱατροῦ, καὶ πάλιν ἐσυμφωνήθη νὰ πληρώσῃ.

Ὁ δὲ πτωχὸς καὶ τυφλὸς περὶ οὗ κἀμνει μνήσαν ὁ ἴδιος πολίτης, ὅταν ἔλαμνε τὴν ἐρώτησιν ταύτην, φάνηται ἠγνοεῖ ὅτι ὁ τοιοῦτος πρὸ 15 ἡμερῶν διατελεῖ νοσηλεύμενος ἐν τῷ Νοσοκομείῳ δωρεὰν μὲ ἀδειαν τοῦ Δημάρχου, ὅστις ἀνα ἐπεβλήθη περὶ τῆς ἐνδείας τοῦ ἀμέσως καὶ ἀπορρήτως τῷ ἔδωκε τὴν ἀπαιτουμένην ἀδειαν.

Τοιαῦτα δὲ ἐρωτήσεις εἶνε καλὸν νὰ γίνωνται πάντοτε, διότι διὰ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ ἀρμοδίου φωτίζεται τὸ δημόσιον καὶ ἡ συκοφαντία δὲν εἰσχωρεῖ.

Διατελῶ πρόθυμος
ὕμων θεράπων
Χρ. Καρύδης
Δήμαρχος

Λεμψοῦς 14. 5. 85.

Κατὰ παρεξήγησιν προετάξαμεν ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ κατωτέρω σχεδίου ὅτι συντάχθη ὑπὸ τῶν Σ. Ἀρχιερέων. Ὅσοι διωρθωτέον ἢ ἐξῆς: «Τὸ σχέδιον τοῦτο εἶνε ὄλιγον ἰδιοκτικόν, πᾶς τις δὲ δύναται μετὰ τὴν δημοσίευσιν ὁλοκλήρου τούτου νὰ ἐπιφέρει τὰς κρίσεις του.»

ΤΜΗΜΑ Α΄.

Ἐκκλησία καὶ Διοίκησις αὐτῆς.
(συνέχεια)

Ἄρθρ. 6. Οὐδεὶς τῶν Ἀρχιερέων ἢ τῶν κληρικῶν δύναται νὰ καταλέγῃ κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου διασφύρων αὐτὸν καὶ προσβάλλον τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ· ἂν δὲ τις φανῇ ἄλλως πράττων, πρῶτον συμβουλευεται ἠπίως ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, δευτέρον ἐπιπλήττεται συνοδικῶς καὶ τρίτον, ἐὰν μὴ ὑπακούσῃ, νὰ παιδεύεται κατὰ τὸ ἀντικανόν.

Ἄρθρ. 7. Οὐδεὶς τῶν Ἀρχιερέων δύναται νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλην Ἐπαρχίαν καὶ νὰ διαμείνῃ πλέον τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν, ἀνευ προηγουμένης ἀδείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς εἰδήσεως τοῦ κυριάρχου τῆς ἐπαρχίας ἐλεύσης, ἂν δὲ τις φανῇ πράττων ἄλλως, πᾶς ἐπιτιμᾶται, ὡς ἀνωτέρω.

Ἄρθρ. 8. Οὐδεὶς τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐπισκόπων ἢ μητροπολιτῶν δύναται ἐνδημεῖσαι εἰς Λευκω-

σίαν ἐπ' οὐδαμῶς προφάσει, ἀνευ προηγουμένης ἀδείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου (α)

Καθῆκοντα καὶ δικαιώματα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.

Ἄρθρ. 9. Τὰ τε καθῆκοντα καὶ τὰ δικαιώματα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς εἰσὶ διττὰ, ἐξωτερικὰ δηλαδή καὶ ἐσωτερικά· καὶ ἐσωτερικὰ μὲν εἶνε: α') ἡ περὶ τῶν θείων δογματικῶν πίστη καὶ ὁρθὴ διδασκαλία· β') αἱ περὶ τῆς θείας λατρείας διατάξεις κατὰ τὸ ἀνάγκαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κεκωνοισμένα· γ') ἡ ἐκτέλεσις τῶν καθῆκόντων ἐκείτης τάξεως τοῦ κλήρου· δ') ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία πρὸς τὸν λαόν, καθόσον δὲν προσβάλλεται τὸ πολιτικὸν καὶ οἱ νόμοι τοῦ τόπου. ε') ἡ ἐκκλησιαστικὴ πειθαρχία κλήρου καὶ λαοῦ· στ') ἡ δοκιμασία τῶν μελλόντων προχειρίσθαι εἰς κλήρον, καὶ ἡ χειροτονία αὐτῶν κατὰ τοὺς ἱεροῦς κανόνας καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις· ζ') ἡ καθ' ἑαυτοῦ τῶν ἱερῶν ναῶν· η') ἡ ἀκριβὴς ἐμπλήρωσις τῶν θρησκευτικῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν χρεῶν, τῶν ἐπιζομένων ὑπὸ τῶν δογματικῶν καὶ τῶν δογματικῶν βιβλίων, καὶ τῶν ἐπὶ τούτων τεθειμένων κανονισμῶν τῆς ὁρθοδόξου ἐκκλησίας.

Ἄρθρ. 10. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἐπιφυλάσσει πρὸς τοῦτο: α') εἰς τὴν δικαίωσιν καὶ ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν παρὰ τῆς ὁρθοδόξου ἐκκλησίας πρεσβευομένων θείων δογματικῶν καὶ ἱερῶν τελετῶν, καὶ ὅταν πληροφρονηθῇ θετικῶς ὅτι ὁποιαδήποτε ἂν ὁμοίως ἐπιχειροῦσι νὰ διαταράξωσι τὴν ἡσυχίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἢ δι' ἐτεροδιδασκαλίαις, ἢ διδασκαλίαις προφορικῶς ἢ ἐγγράφως, ἐπισκοπῶν προσελυτισμοῦ, ἢ κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν παύσιν τοῦ κακοῦ διὰ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, ἐκδίδουσα καὶ ἐγγράφα συμβουλευτικὰ πρὸς τὸν λαόν, ὅπως μὴ συμβῇ θρησκευτικὴ τις ἐλάττω· β') εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν ἐν χρήσει τῆς νεολαίας καὶ τοῦ κλήρου βιβλίων, εἴτε ἐξωθεν εἰσαγομένων, εἴτε ἐντὸς δημοσιευομένων, εἴτε φιλλαδίων ἐντυπῶν, εἴτε χειρογράφων, ἅτινα πραγματεύονται περὶ ὑποθέσεων θρησκευτικῶν καὶ ἐν εἰς γένει πᾶν ὅ,τι ἀντίκειται εἰς τοὺς ἱεροῦς κανόνας, τὰς ἱερὰς παραδόσεις, τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τοῦ τόπου, ταῦτα πάντα ἀπαγορεύει ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ συνεργεῖν τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας.—Τὴν δὲ συγγραφῆν α, ἢ τὸν κατ' ἐμπορίαν ἐκδοτὴν, ἢ τὸν τυπογράφον, ἢ τὸν βιβλιοπώλην, ἢ τὸν βωπο-

[α] Ὅσα γενικὸς κανονισμοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ βασιλικῶν Βεράτιον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἐν ᾧ ἕρξονται αἱ σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας κατὰ τὸ ἐνόν.

πώλην καταγγέλλει ἡ ἐκκλησία πρὸς τὴν πολιτείαν, ἢ ἐπεργηθῶσι κατὰ τούτων τὰ ὑπὸ τῶν πολιτικῶν νόμων ἐπιζομένα, ἐὰν οὔτε ὡς κοσμικοὶ, ἐὰν δὲ κληρικοὶ, ἐφαρμόζονται ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς τὰ ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν καὶ κανόνων τεθεσπισμένα. Ἐν περιπτώσει δὲ ἀπειθείας εἰς τὰ πνευματικὰ μέρη τῆς ἐκκλησίας, τότε αὕτη ἐπικαλεῖται τὴν ὕλην τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας δύναιμι πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν δεόντων.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμψοῦ.
(λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)

Κρασίον ἄπισσα γρ.	170—180
„ συνήθη γερὰ,	160—168
„ κόκκινα κα γαλασμένα	120—145
Ρακὴ σούμα ἢ ὁλὰ παρ.	62—70.
σίτος (Λευκ. λίρ. 182.) Γρ.	22—24.
κριθὴ „ „	10—12.

Τὸ 59 αἰνίγμα ἔλυσε ὁ κ. Ἰσαΐας Κ. Ἰωαννίδης ἐκ Λεύκας.

Λύσις τοῦ 60 αἰνίγματος.
χιτών—χιών

Δυτῆρες οἱ κ. κ. 1. Μεγαληλὴς ἐκ Λευκωσίας καὶ Ἡσ. Κ. Ἰωαννίδης ἐκ Λεύκας.

Αἰνίγμα 61

Ἀβλητὰς τὸ ἐν μου στέρει
καὶ τὸ ἄλλο μου παρβένους,
πλὴν ἐσχάτη τ' ἔλον ὄρα
εἰς εἰς ταλαίπωρομένους.

Εἰς ὁμοιογενείας.

Εἰς τὴν ἐδὸν «Albert» (Λεμψοῦ) παρὰ τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ Κατσαν πωλεῖται οἰκόπεδον ἔργον μῆκος κατὰ τὴν γραμμὴν τῆς ἐδὸς 33 πήγεις, βάθος δὲ 40 μετὰ τινων ἐν αὐτῷ θεμελίων.—Πωλεῖται ἐπίσης μία μερίς (το 1]40) τῆς Γολέιτας «Φιλανθρωπία» εἰσικουμένης ὑπὸ τοῦ Κκαπτᾶν Δημητρίου Μαρνέρου.—Ἐν καζάνι ρακῆς χωρητικότητος 440 καὶ ἐπέκεινα ὀκάδων, καλλίστης τῆς Λίσου κατασκευῆς καὶ ζυγίζον ἀνωτῶν 100 ὀκάδων. Περὶ ὄλων τούτων ὁ βουλούμενος ἀποταλῆτω πρὸς τὸν κάτω ὡς κύριον Χρηστοστάτην Τελεβάντου ἐν Λεμψοῦ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἡ ΚΥΠΡΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Λευκωσίᾳ.